

være gjort Meget i en Retning, hvori der efter min Overbeviisning er særdeles Meget at gjøre, da derved Veien vil være banet for dem til at indtage en langt værdigere og selvstændigere Stilling i Samfundet, medens der for dette vil være vundet mange, tildeels udmærkede, Kræfter, som nu ligge ubenyttede. Da jeg betragter dette Udfast som et Skridt til et stort Reformspørgsmaal, der ganske vist har fremkaldt de meest absurde Overdrivelser og derved har faaet et Latterlighedens Præg, men som ogsaa ganske vist frembyder en meget alvorlig Gjenstand for den lovgivende Magts Overveielse, maa jeg tilstaae, at jeg har sølt mig meget lidet tiltalt ved den overveieude Rolle, som i Præmisserne er tillagt det Hensyn at befrie Embedsmændene fra endeel Forretninger, af hvilke de ikke oppebære nogen Indtægt. Jeg vil kun erklære, at det ikke er det allermindste Motiv for mig til at gaae ind paa Loven; det er ikke blot som Rigsdagsmand, men ogsaa som Embedsmand, at jeg protesterer imod, at dette skulde være et Motiv, der kunde komme i nogen Betragtning, hvor der er Tale om store og vigtige Spørgsmaal. — Med Hensyn til Enkelthederne i Loven skal jeg forbeholde mig i alt Fald at tage under Overveielse, om man ikke, selv om man bliver staaende ved, at Mindreaarigheden ikke skal indtræde med det 18de Aar, men først med det 25de, og at Fuldmyndighed for Diebliffet aldeles ikke skal tilstaaes ved Loven, ved Siden deraf maatte forbeholde Overveirighederne den samme Ret til at udstede Fuldmyndighedsbevillinger, som de have til at udstede Mindreaarighedsbevillinger. Jeg skal dernæst med Hensyn til § 2 tillade mig et Par Bemærkninger. Da der i den hele Løsegang, der ligger til Grund for Loven og har fremkaldt den, ikke saa meget er Spørgsmaal om Dvindens Ret som om Embedsmændenes Beqvemmelighed, er det ganske naturligt, at man ved Siden heraf ogsaa har tænkt paa Overformynderdebitorerne. Dette Sidste anseer jeg for et vel aldeles underordnet, men dog noget berettiget Moment. Jeg troer ogsaa, at under de flette Creditforhold, som for Diebliffet finde Sted i Europa, og som ikke have nogen nær Udsigt til ganske at bortfalde,

kunde der være nogen Betænknelighed ved at gjøre meget pludselige Forandringer; jeg har saaledes Intet mod, at der er forbeholdt en lille Overgangstid. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at der ikke bør skee større Indskrænkning end høist nødvendigt i det, der ved selve Loven erkendes for Dvindens Ret, nemlig at faae sine i Overformynderiet indestaaende Capitaler stillede til sin Raadighed; men det omtalte Hensyn til Debitorerne udelukker ikke, at i alle de mange Tilfælde, hvor de indestaaende Capitaler ere anbragte i bestemte Activer, disse da siebliffelig kunne udleveres. Dette er ikke forudsat i Loven. Der tales bestandig kun om contante Udbetalinger i Løbet af de 3 Aar, naar Overformynderibesstyrelsen har Penge til Disposition; men det kunde skee siebliffeligt i alle de Tilfælde, hvor disse Penge ere anbragte i Activer, der kunde udleveres til Vedkommende. Den Møllighed, at disse da kunde benytte deres Ret til at opsigge Pengene hos vedkommende Debitorer, vil vistnok i en meget indskrænket Grad komme til Anvendelse og kan altsaa ikke komme i Betragtning. Dernæst forekommer det mig — det er iøvrigt meest en Redactionsbemærkning, — at der kun er Tale om dem, der i dette Diebliff ere 25 Aar, men ikke om dem, der successivt opnaae denne Alder i Løbet af disse 3 Aar. Hovedsagen er imidlertid, at jeg troer, at Loven bør redigeres saaledes, at efter Udløbet af de 3 Aar, kan der ikke længere i Overformynderierne indestaae Penge, tilhørende 25aarige ugifte Piger. Loven siger kun, at efter Udløbet af de 3 Aar er Enhver berettiget til at fordrø sin Capital udbetalt, hvormod Overformynderibestyrelsen i Løbet af de 3 Aar skal kunne foretage saadanne Udbetalinger ved Hjælp af nye indkomne Midler. Jeg troer imidlertid ikke, at det kan være Lovens Mening, at Pengene skulde kunne blive indestaaende efter Udløbet af de 3 Aar, saasfremt Overformynderiet ikke finder det passende at tvinge Vedkommende til at modtage dem, og saasfremt Vedkommende ikke selv udtæller noget bestemt Døds i saa Henseende; selv med sålles Samtykke troer jeg ikke, at de bør blive indestaaende efter den Tid. De 3 sidste Bemærkninger, som jeg ikke paatvivler